

A Prelátus 2011. februári levele

"Az Istenhez való közelség szükségszerűen elvezet a többiekhez való közelséghez, legyenek azok a szomszédaink, vagy akár tőlünk messzeállók". Ez egyike azoknak a gondolatoknak, amelyeket az Opus Dei prelátusa írt a február havi levelében.

2011.02.14.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Mint az Egyház megannyi sok
gyermeke és oly sokan az egész
világból, mi is nagy örömmel
fogadtuk a hírt, hogy Isten szolgáját,
II. János Pál pápát nemsokára, május
1-jén, a Szentatya boldoggá avatja.
Idén erre a napra, – melyen a liturgia
Szent Józsefről, a munkásról
emlékezik meg –, fog esni húsvét
második vasárnapja, az Isteni
Irgalmasság vasárnapja is. Az Isteni
Irgalmasságé, melynek a
feledhetetlen pápa is olyannyira
ájtatos híve volt.

Az jutott eszembe, hogy a legjobb
módja, hogy hálát adjunk a
Szentháromságnak ezért az
Egyháznak és az emberiségnek adott
új adományért az lehet, ha az élet
hétköznapi körülményei között új
lendülettel, örömmel telve
újrakezdjük a megszentelődés útját,
ahogy azt Szent Josemariától
tanultuk és melyet II. János Pál pápa
az új évezrednek szentelt apostoli

levelében kivétel nélkül, minden keresztény legfőbb *kihívásának* nevezett. „Nem szabad félreérteni a tökéletességnek ezt az eszményét – figyelmeztetett –, mintha olyan rendkívüli életet feltételezne, melyre csak a szentség néhány „zsenije” képes. A szentség útjai sokfélék és mindenkinek a saját hivatásához igazodnak (...). Ideje, hogy újra, meggyőződéssel, mindenki elé célul tűzzük *a hétköznapi keresztény életnek ezt a „magas fokát”*: az egyházi közösség és a keresztény családok egész életének ebbe az irányba kell haladnia.”[1] És ugyanazt fejezte ki, amikor az Atyánkat a szentté avatási bullában „*a mindennapi élet szentjének*” nevezte.[2]

Ez a sürgős szükség visszhangzik az évközi időszak következő vasárnapjainak liturgiájában is, amikor Szent Máté evangéliumának ötödik fejezetét olvassuk. Két nappal

ezelőtt az Egyház a nyolc boldogságról szóló evangéliumi szakaszt hirdette, mellyel a Hegyi beszéd kezdődik; és a következő vasárnapokon ennek az életszentségre való felhívásnak a következményeit fogjuk hallani, melyet Isten azért intéz hozzánk, hogy mindenkinek megmutassa, hogyan vezet el tanítása annak a törvénynek a teljességére, melyet a Sínai-hegyen adott át Mózesnek. A fejezet végén így összegzi tanításait: *legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes.*[\[3\]](#)

Jézus Krisztus nélkül nem tudnánk erre a célra törekedni: *sine me nihil potestis facere*[\[4\]](#) – *hisz nélkülem semmit sem tehettek* –, pontosít Szent János evangéliumában. Mindenkinek szabadon kell együttműködni, megnyílnia a Szentlélek kegyelme előtt, mely elsősorban a szentségek által jut el hozzánk, olyan érzékelhető jeleken keresztül,

melyeket Isten jósága és bölcsessége hoz létre, hogy teremtményeit magához közelítse. **Isten nem egy távoli Isten, nem túl távolságtartó vagy túl nagy ahhoz, hogy a mi apró-cseprő ügyeinkkel foglalkozzon,** mondja XVI. Benedek; és így folytatja: **épp azért, mivel nagy, érdeklődhet a kis dolgok iránt is. És mivel nagy, az ember lelke, annak az embernek a lelke, akit Isten az örök szeretetre teremtett, nem valami kis dolog, hanem nagy és méltó szeretetére.**

[5]Aztán az isteni szentségtől való félelemre utalva, mely az Ószövetségben olvasható, a pápa hozzáteszi, hogy mióta a Messiás eljött a földre, **Isten szentsége többé már nem csak egy lángoló hatalom, melytől félelemmel telve kell visszariadnunk, hanem egy szeretetből fakadó hatalom, és ezért megtisztító hatalom, mely mindent meggyógyít.**[6]

Gyertyaszentelő Boldogasszony
ünnepe, melyet holnap, február 2-án,
Jézus templomban való
bemutatásával együtt ünneplünk,
pontosan arról beszél, milyen fontos,
hogy megtisztuljunk a bűneinktől,
hisz ez az első és nélkülözhetetlen
lépés ahhoz, hogy az életszentség
ösvényén járjunk. Ez az evangéliumi
jelenet jelenik meg az örvendetes
rózsafüzér negyedik titkában, melyet
Szent Josemaría úgy tanított nekünk
szemlélni, hogy arra biztatott,
lépjünk be Mária életének ebbe a
jelenetébe. Emlékezzünk csak:
miután Szent Lukács elbeszélését
említette, Atyánk ezt írta: **barátom,
most te vagy az, aki a gerlicék
kalitkáját viszi. – Fölfogod? Ő – a
Szeplőtelen! – aláveti magát a
törvénynek, mintha tisztátalan
lenne.**

**Példát veszel erről, oktan
gyermek, és megtanulod végre
megtartani, vállalva minden**

személyes áldozatot, Isten Szent Törvényét?

Megtisztulni! Neked és nekem valóban szükségünk van megtisztulásra! – Vezeklésre, de még a vezeklés előtt, a Szeretetre. – Olyan szeretet ez, amely gyógyír, amely kiégeti lelkünk szennyét, és tűz, amely isteni lángra gyújtja szívünkben a nyomorúságot.[7]

Több mint húsz évszázad telt el Isten Fiának megváltó megtestesülése óta, és sajnos a bűn továbbra is jelen van a világban. Bár Krisztus kereszthalála és dicsőséges feltámadása által legyőzte a bűnt, ezeknek a végtelen érdemeknek az alkalmazása a mi együttműködésünktől is függ: Isten képére és hasonlatosságára lettünk teremtvé, mindenkinek erőfeszítéseket kell tennie, hogy a Megváltó érdemeit a sajátjaivá tegye, együttműködve Vele a megváltásban. Főképp azoktól várja ezt a

szolgálatot, akik, mint mi is, Szent Egyházában, közelről szeretnénk Őt követni, ezzel az egész emberiség megmentését segítve elő. Hajlandó vagy mindazt eltávolítani, ami Istentől eltávolít? Törekszel arra, hogy minden nap bensőségebb viszonyban légy az Úrral?

A bűn megtapasztalása ellenére nem szabad küldetésünkben kételkednünk. Az bizonyos, hogy bűneink megnehezítik Krisztus felismerését. Ezért küzdenünk kell saját nyomorúságunk ellen, megtisztulást keresve. Ezt azonban abban a tudatban kell tennünk, hogy Isten e földön nem ígért végérvényes győzelmet a gonosz fölött, hanem harcot kíván tőlünk. Sufficit tibi gratia mea (2 Kor 12, 9), elég neked az én kegyelemem, volt az Úr válasza Pálnak, mikor ő arra kérte, hogy szabadítsa meg a megalázó tövistől.

***Isten hatalma megnyilatkozik
gyengeségünkben, és harcra buzdít
bennünket hibáink ellen, bár
tudjuk azt, hogy ezen a földön nem
fogunk teljes győzelmet elérni. A
keresztény élet állandó kezdés és
újrakezdés, mindennapos
megújulás. [8] Sikeresen fogunk
harcolni a bűn és következményei
ellen személyes életünkben, ha
valódi bűnbánattal, megfelelő
gyakorissággal járulunk a bűnbánat
szentségéhez, és közben tudatában
vagyunk annak, hogy az isteni
irgalom eme szentségét Urunk
alapította nem csak azért, hogy a
halálos bűnöket megbocsássa, hanem
azért is, hogy lelkünket megerősítse a
megszentelődésünk útjában álló
ellenségekkel vívott harc óráján. Ily
módon Krisztus már nem
nyomorúságunk ellenére, hanem
bizonyos értelemben
nyomorúságunkon, hús-vér, sárból
alkotott emberi életünkön
keresztül nyilvánul meg: azért***

való küzdelmünkben nyilatkozik meg, hogy jobbá legyünk, és hogy megvalósítsuk a tisztaságra törekvő szeretetét, hogy úrrá legyünk önzésünk felett, és mások iránti teljes odaadással: életünk állandó szolgálat legyen.[9]

Évekkel ezelőtt, pápaságának kezdetén, XVI. Benedek figyelmeztetett egy manapság gyakori kísértésre. Attól a téves gondolattól óvott meg minket, **hogy a szabadság, hogy nemet mondhatunk (Istennek), hogy a bűn sötétségébe leszállunk, hogy mindent egymagunkban akarunk csinálni, a valódi emberi lét velejárója; hogy csak ily módon élvezhetjük emberi mivoltunk teljes mélységét és magasságát, hogy csak így lehetünk valóban önmagunk. Azt gondolhatják az emberek, hogy ki kell próbálniuk ezt a fajta szabadságot, még Isten ellen is, hogy valóban az igazi**

önmaguk tudjanak lenni.

Egyszóval – mondta a pápa -, azt gondoljuk, hogy a rossz tulajdonképpen jó, és hogy szükségünk van rá – legalább egy kicsit – ahhoz, hogy a létezés teljességét megtapasztalhassuk.

[10]

Ennek az érvelésnek a tévedése – mely néha azoknak a gondolatmenetét is megfertőzheti, akik Isten akaratát szeretnék teljesíteni – nyilvánvalóvá válik, ha csak ránézünk a minket körülvevő világra. Ezért mondta a Szentatya: **láthatjuk, hogy ez nem így van, vagyis hogy a rossz mindig mérgez, nem emeli fel az embert, hanem lealacsonyítja és megalázza; nem teszi nagyobbá, tisztábbá, gazdagabbá, hanem károsítja és kisebbíti.**[11] Ebben az összefüggésben különleges jelentősége van a Lourdes-i Szűzanyára való február 11-i

liturgikus megemlékezésnek. Szűz Mária a Pireneusok ama szegletében, miután több alkalommal is megjelent egy kislánynak, és arra kérte, hogy imádkozzon a bűnösökért, és másokat is erre buzdítson, kinyilvánította kilétét: *Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás*; vagyisaz a teremtmény, aki különös isteni kedvezményként, hogy méltó legyen az Istenanyaságra, fogantatásának első pillanatától kezdve mentessé vált az eredeti bűntől és minden más személyes bűnfolttól. Kérjük oly nagy Közbenjárónkat, hogy irgalommal tekintsen ránk, s hogy hintse bőven a megváltást olyannyira igénylő földre a kegyelmeket, melyeket Fia érdemei által szerzett nekünk. Az igyekezet, hogy mindig Isten kegyelmének állapotában éljen, nem távolítja el a keresztény embert testvéreitől, embertársaitól. Épp ellenkezőleg, érzékenyebbé teszi őket mások lelki és anyagi szükségletei iránt, jó szívet adományoz nekik, mely képes az

együttérzésre, és arra, hogy önmagát másokért – bárkiért – odaadja. Isten közelsége szükségszerűen maga után vonzza mások közelségét, legyenek bár szomszédok vagy távoli személyek. **Mindezt Máriában is megfigyelhetjük. Mivel teljesen Istenben él, ez az oka annak, hogy annyira közel van az emberekhez is. Épp ezért lehet minden vigasz és segítség Édesanyja, olyan Anya, akihez mindenki, bármilyen szükségben bátran fordulhat: gyengeségében, bűnében, mert Ő mindent megért, és mindenki számára a teremtető jószág nyitott ereje.**[12]

Ezek a megállapítások segítségünkre lehetnek abban, hogy többször és jobban kihasználjuk mindazokat a kegyelmeket, amelyeket – reményeink szerint – a Szűzanya most is áraszt ránk, amikor a Mária-évnek vége van. Február 14-én zárul le, s ehhez a naphoz az Úrnak két, a

Mű történetébe való közbelépése is kötődik: az első, amikor kinyilatkoztatta Szent Josemariának, hogy nők is legyenek az Opus Dei tagjai; a második alkalommal pedig azt mutatta meg, hogy a Mű első papjait hogyan kell inkardinálni. Készüljünk fel arra, hogy hálaadásunk Isten irgalmáért a bűnbánat szentségének gyümölcsöző vétele által jól megtisztult, *alázatos és töredelmes*[13]szívből fakadjon. Fogadjuk el Szent Josemaria tanácsát: ***kérd Jézust, hogy adja meg neked az Ő szeretetét: az legyen a tisztító tűz, amely szegény testedet – szegény szívedet felemészt, a nyomorúságtól megtisztítja...Ha azután megszabadultál az „Én”-től, akkor egyedül Ő fogja szívedet betölteni. Kérj Tőle erőt, hogy radikálisan elfordulhass attól a szellemtől, amely csak a földi dolgokra irányul. A szeretet – és csak a szeretet – hordozza életedet!***[14]Több évforduló is esik

erre a hónapra. Ezek ünneplése során emeljük lelkünket az Úrhoz: *ut in gratiarum semper actione maneamus!*, állandó hálaadás közepette. Gondolj arra, – lányom és fiam –, hogy a Mű a tiéd, mindegyikötöké. Közeleg Szent József ünnepe, aki annyira fontos és alapvető szerepet tölt be az Egyház és az Opus Dei életében. Egy régi s új ájtatosságot éljük át figyelmesen a hét vasárnapot, melyet a keresztény jámborság kitűz az ünnep előkészítésére. Emlékszem, hogy atyánk mindig, amikor év elején kitöltötte zsebnaptárát, azt kérte tőlem, hogy írjam be neki a szent pátriárka fájdalmait és örömeit, hogy ezeken a vasárnapokon azokon elmélkedhessen. Ily módon jobban felkészült annak az ünnepére, akit végtelen szeretettel és hálával úgy nevezett: ***Atyám és Uram, akit annyira szeretek.***

Elszöktem Brüsszelbe, veletek. Ott láthattam, fogva az Atyánk kezét, hogy a Mű hogyan növekszik – egységben és biztosan – és arra gondoltam, hogy nem is lehet ez másképp. Így kell lennie, ha mindannyian napról-napra megfeleltek hivatásotoknak, és mert nagyon sok helyről hívnak bennünket, és fontos, hogy senki se mondhassa, hogy eme szükség láttán megvonjuk a vállunkat. Forduljunk don Álvarohoz, hiszen február 19-én szokta ünnepelni a névnapját, és aki minden nap hatékony apostoli munkát folytatott; élete során minden lélek iránt érdeklődött, és ez a buzgóság nyilvánult meg mindenkiel szemben, akivel csak beszélt.

Tegnap audiencián fogadott a Szentatya; veletek együtt mentem, és kifejeztem neki, amint az Atyánk tanította, hogy ***omnes cum Petro ad Iesum per Mariam*** szeretnénk élni.

Azt felelte, hogy szívből köszöni ezt a segítséget és áldását adta mindnyájatokra. Most, hogy már számol veled, velem, miközben odaadjuk életünket, támogassuk őt Tanítóhivatalában, egyesüljünk személyével és szándékaival. Szeressük nagyon a pápát! Mielőtt befejezném e sorokat, újból arra kérlek benneteket, hogy ne feledkezzetek el szándékaimról, s különösképp ajánljátok őket a Szeplőtelen Szűznek, a *Mater Pulchrae Dilectionis*nak, a Szépséges Szeretet Anyjának.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket

Atyátok,

+Javier

Róma, 2011. február 1. **[1]**II. JÁNOS PÁL PÁPA: *Novo millennio ineunte* c. apostoli levele, 2001. 01. 06. 31.

[2]II. JÁNOS PÁL PÁPA: *Litterae decretales* Josemaría Escrivá szentté avatására 2002.10.06. [3]*Mt* 5, 48. [4]*Jn* 15,5. [5]XVI. BENEDEK 2006.04.13-án, Nagycsütörtökön mondott szentbeszéde [6] *Ugyanott* [7]SZENT JOSEMARÍA: *Rózsafüzér*. IV. örvendetes titok [8]SZENT JOSEMARÍA: *Krisztus előttünk jár*. 114. [9]*Ugyanott*. [10]XVI. BENEDEK 2005.XII.08-án mondott szentbeszéde.

[11]*Ugyanott*. [12]*Ugyanott*. [13]*Zsolt* 51,19. [14]SZENT JOSEMARÍA: *Barázda*. 814.